

Marc Romera el 1988. A la dreta, Pius Morera, Enric Subirà, Josep Bigordà, Antoni Latres, Joan Maluquer, Isabel Pijoan, Lluïsa Julià i David Castillo envoltent Ferran Mascarell i Laura Borràs al teatre de Sant Medir. A sota, Carles Torner el 1984 davant de Ramon Pinyol Balasch i Josep Bigordà, entre altres PARRÒQUIA DE SANT MEDIR

50 anys de premi

Mossèn Josep Bigordà, un dels impulsors del premi des del 1964, en fa una evocació des dels inicis

En celebrar-se les noces d'or del premi Amadeu Oller, vull reiterar la reflexió que vaig expressar el 1998, amb motiu dels cinquanta anys de la parròquia de Sant Medir. Hi ha moltes raons que em motiven a repetir aquella reflexió sobre "el símbol del premi de poesia Amadeu Oller", però n'hi ha dues que considero prou decisives. La primera és que, al llarg de l'etapa de la parròquia que correspon als anys setanta, vuitanta, noranta, 2000 i 2010, el premi ha viscut, i viu, un elevat relleu, com es palesà especialment el 1989, en complir-se els primers vint-i-cinc anys. La segona és que el premi Amadeu Oller té un valor simbòlic excepcional perquè ha esdevingut un indicador que demostra que és possible un fenomen poètic tan ampli com la geografia de la llengua, arrelat en l'entranya d'una parròquia de barriada perifèrica i promogut o, si més no, impulsat per la voluntat popular.

El premi nasqué en una conjuntura excepcional: l'any 1964, el mes de novembre, i dintre d'una setmana carregada de significació. En l'espai de sis dies, del 14 al 20 d'aquell mes, la parròquia de Sant Medir fou escenari d'aquests esdeveniments: 1) El trasllat de les restes mortals de mossèn Amadeu Oller a la cripta de l'església de Sant Medir. 2) El canvi de nom de l'antic carrer de les Panes, que comunicava el carrer Constitució amb la Gran Via passant per la banda de llevant de la fàbrica Batlló. Des d'aquell dia, el carrer de les Panes es dedicà a mossèn Amadeu. 3) La inauguració del monòlit dedicat a mossèn Amadeu en un jardinet urbanitzat expressament al davant de l'església parroquial. 4) La benedicció del grup de 161 habitatges construïts per l'entitat beneficoconstructora Sant Medir en l'espai del carrer Constitució, a la banda dels nombres parells que va des del carrer Jocs Flo-

rals fins al carrer Olzinelles. 5) El llançament, fora de programa, de la primera convocatòria del premi de poesia per a poetes inèdits Mossèn Amadeu Oller. 6) Fora de programa, també, per raons més que òbvies, la fundació de les Comissions Obreres al local del Centre Parroquial.

La clandestinitat

Ara bé, l'esdeveniment d'aquella naixença no fou únicament conjuntural. Era més profund. Quan el nostre poble començava l'estrena dels diferents àmbits de la llibertat, les entitats, els serveis, els moviments, les obres i els premis que havien hagut de practicar alguna mena de camuflament, més o menys clandestí, sentiren la necessitat de cercar, ja a l'aire lliure, els seus trets específics i demanar-se quina era exactament la pròpia identitat, el propi dibuix, la pròpia fesomia...

convivència era perfectament possible, fins i tot molt plausible. D'aquesta manera, la parròquia de Sant Medir continua essent el subjecte organitzador d'un fenomen cultural, sense que aquest fenomen s'hagi de veure tnyit ni reduït per unes pautes estrictament confessionals i sense que la parròquia hagi de fer cap abandonament de la seva essència ni de la seva identitat, accentuant, això sí, el seu vessant humà, la seva familiaritat humanista.

No tinc cap reserva a l'hora d'afirmar que, d'alguna manera, el premi Amadeu Oller és un element constituent de la parròquia i que la parròquia és un element constituent del premi. De la mateixa manera que els poetes fan bé de seguir els consells de Rainer M. Rilke de "decantar-se cap als motius que ofereix la vida de cada dia", la parròquia, com a grup de fe, fa bé de "decantar-se cap als poetes per a poder compartir la vibració profunda de les coses". "Si la vida de cada dia sembla esquifida", continuo citant el text de Rilke, "no acusem la vida. Diguem-nos, més aviat, que necessitem els poetes per a cantar-ne les riqueses, ja que per als creadors no hi ha esquifidesa ni lloc esquifit o indiferent."

El camí de la parròquia està molt fressat per l'esclat de la vida i els crits dels qui sofren-

A dalt, Joan Triadú, Joan Colominas, Josep Bigordà i J.M. Vidal Aunós, davant d'Antoni Pladevall, Joan Maluquer, Isidor Cònsul i Isabel Pijoan. Al mig, els finalistes de l'edició del 1992: Manuel Forcano, Carles Bellsolà, Albert Calls i Daniel Casas. A sota, Lluís Calvo, premi del 1987
PARRÒQUIA DE SANT MEDIR

El premi s'ha unit amb la parròquia dins la societat i la secularitat

xen, la massa freqüent presència de la mort i la joiosa comunicació dels cors i els cossos, el treball i l'atur no desitjat. Tot plegat i les seves circumstàncies, i allò que és fugisser, i la deformitat, i la probable falta d'estètica de moltes de les coses que formen part del quotidià configuren el viure i el sentir, on no són estranyes la fe i l'esperança. Enmig d'aquesta realitat, sovint s'experimenta el sobresalt. A vegades, en forma d'enigma o de misteri. Però el misteri no és una escenificació que es val del joc de les ombres o de la fosca amb la finalitat d'impressionar. És més aviat allò que, àdhuc enmig de la llum absoluta, continua essent misteri i es converteix en la resplendor que sedueix, que anomenem bellesa i que moltes vegades no és gaire lluny de la lletgesa. Aquí, la comunitat, la parròquia, també necessiten el poeta. Penso que és aleshores quan el poeta esdevé profeta o fa que d'altres n'esdevinguin. I en els moments de dissort? La vida d'una barriada i el seu reflex sobre la parròquia en saben també molt, del que és la dissort. Ara em ve al pensament aquella pregunta de Hölderlin: "Per què, el poeta, en temps de dissort?" Sí, també en els moments de dissort. Potser sobretot en els moments de dissort. També aleshores ha d'oficiar el poeta. I, evidentment, el profeta.

Aquest premi de poesia no arriba al terme d'un camí, sinó que té al davant un futur esperançador. *

Fou comprensible, aleshores, que també respecte al premi es registrés un cert moviment d'oscil·lació, fins i tot de contradicció. Des d'un costat, alguns es demanaven si encara tenia sentit que la parròquia promogués un premi de poesia que, de fet, no era una tasca estrictament pastoral. Des de l'altre, algunes veus començaven a insinuar si potser no havia arribat el moment de segrestar de la parròquia un premi de poesia que ja fruïa, fundacionalment, d'emancipació respecte de qualsevol mena de dependència confessional. Cal dir, per ser fidels a la veritat, que el contenciós no arribà mai a ser gaire estès ni tampoc no esdevingué radical. De fet, el premi continuà i continua. Els responsables recolliren el desafiament amb una estratègia concreta. Miraren de donar més relleu a la festa. Sensibilitzaren la gent de la parròquia per tal que situés el sentit del premi en el text i

L'experiència de la fe no és un fenomen estrambòtic

el context de l'ideari parroquial, segons el qual l'experiència de la fe no és un fenomen estrambòtic sinó un conjunt de vivències que la relliguen amb la persona i amb la societat i, per tant, amb tota la riquesa de la cultura. Es deixaren interpel·lar maldant perquè el premi pogués anar unit amb la parròquia dins les coordenades d'una societat i una secularitat normals.

El resultat? S'ha vist amb claredat que la